

مقایسه فعالیت جسمانی در زنان مبتلا و غیرمبتلا به لیومیوم رحمی

سهیلا بانی^۱، شیرین حسن‌پور^۲، سولماز جلالی چایچی^۳، حسین ابراهیمی^۴، مهرانگیز ابراهیمی ممقانی^۵

تاریخ دریافت 1392/12/10 تاریخ پذیرش 1393/02/11

چکیده

پیش‌زمینه و هدف: لیومیوم رحمی شایع‌ترین تومور خوش خیم رحمی می‌باشد که سبب مشکلات زیادی برای زنان از جمله خونریزی‌های رحمی می‌شود. درمان طبی این بیماری موقتی است لذا زنان ممکن است مجبور به درمان قطعی آن یعنی هیستریکتومی شوند. امروزه اثبات شده است که با تغییر سبک زندگی می‌توان از ابتلا به بسیاری از بیماری‌ها پیشگیری کرد. از آنجایی که پژوهش‌های بسیاری به نقش ورزش در پیشگیری از اکثر بیماری‌ها تأکید دارند لذا مطالعه حاضر باهدف مقایسه فعالیت جسمانی در زنان مبتلا و غیرمبتلا به لیومیوم رحمی در زنان مراجعه‌کننده به درمانگاه‌های بیمارستان‌های آموزشی شهر تبریز صورت گرفت.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه توصیفی - مقایسه‌ای حجم نمونه با استفاده از مطالعه پایلوت ۴۰۰ نفر محاسبه شد که با روش نمونه‌گیری آسان و در دسترس ۲۰۰ نفر در گروه مبتلا و ۲۰۰ نفر در گروه عدم مبتلا که از نظر سن و پاریته همسان شده بودند قرار گرفته و پرسشنامه آماده‌شده که حاوی اطلاعات فردی - اجتماعی، ورزش و فعالیت جسمانی بود در اختیار آن‌ها قرار گرفت. داده‌ها توسط نرم‌افزار SPSS.13 مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفتند.

یافته‌ها: بررسی حاضر نشان داد که فعالیت جسمانی (فعالیت در منزل به‌تنهایی، شنا، پیاده‌روی، دو درجا و یوگا) در ۲ گروه نشان‌دهنده ارتباط معنی‌دار فعالیت جسمانی و ورزش با ابتلا به لیومیوم بود ($p=0/04$) به طوری که ۱۴/۳ درصد زنان مبتلا و ۸۵ درصد زنان غیر مبتلا همیشه سابقه فعالیت جسمانی داشتند. با توجه به نتایج این پژوهش در خصوص ارتباط معکوس فعالیت فیزیکی با احتمال ابتلا به لیومیوم رحمی، لزوم تشویق زنان به انجام فعالیت فیزیکی و ورزش در پیشگیری از بیماری‌ها بیشتر احساس می‌شود.

بحث و نتیجه‌گیری: یافته‌های مطالعه حاضر حاکی از فعالیت جسمانی بیشتر در افراد سالم نسبت به افراد مبتلا به میوم بود. با توجه نتایج این مطالعه، امیدواریم نظر مسئولین محترم بهداشتی به اهمیت فعالیت فیزیکی در جامعه و خصوصاً زنان جلب شده و در کنار ایجاد تسهیلات مناسب برای ارتقاء سلامتی زنان به ورزش و فعالیت فیزیکی بیشتر توجه شود.

کلیدواژه‌ها: لیومیوم رحمی، فعالیت جسمانی

مجله دانشکده پرستاری و مامایی ارومیه، دوره دوازدهم، شماره سوم، پی‌درپی 56، خرداد 1393، ص 193-198

آدرس مکاتبه: دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز، تلفن: ۰۴۷۹۷۷۱۳ - ۰۴۱۱، نامبر: ۰۴۷۹۶۹۶۹ - ۰۴۱۱
Email: shirinhasanpoor@yahoo.com

مقدمه

هیستریکتومی انجام شد، بروز لیومیوم ۳۳ درصد بر اساس یافته‌های بالینی و ۵۰ درصد بر اساس اولتراسونوگرافی و ۷۷ درصد بر اساس یافته‌های هیستولوژیک تشخیص داده شد (۲). یکی از شایع‌ترین علامت‌های گزارش شده توسط زنانی که لیومیوم دارند، خونریزی فراوان قاعدگی است که الگوی خونریزی به‌صورت منوراژی، هیپرمنوره و پلی منوره بوده و سبب آنمی فقر

لیومیوم رحمی شایع‌ترین تومور خوش خیم لگنی در زنان می‌باشد. این تومور از عضلات صاف و مقادیر متفاوتی بافت همبند فیبرو تشکیل می‌شود (۱). به‌طور کلینیکی لیومیوم در ۲۵ درصد زنان در طول زندگی همه خانم‌ها ظاهر می‌شود. در مطالعه‌ای که در سال ۱۹۹۰ در ارزیابی نمونه‌های حاصل از

^۱ کارشناس ارشد مامایی، مربی، دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۲ کارشناس ارشد مامایی، مربی، دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز (نویسنده مسئول)

^۳ دانشجوی کارشناسی ارشد مامایی، دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۴ دکترای پرستاری، استادیار دانشکده پرستاری مامایی دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۵ دکترای اپیدمیولوژی تغذیه، استادیار گروه بهداشت و تغذیه دانشگاه علوم پزشکی تبریز

شیوه‌های تغییر رفتارهای بیماری‌زا جهت تشویق به برقراری سبک زندگی سالم‌تر می‌باشد و نیز با توجه به شیوع لیومیوم و عوارض درمانی آن مانند هیستریکتومی که بر جنبه‌های مختلف زندگی فرد تأثیر می‌گذارد، مطالعه حاضر باهدف مقایسه میزان فعالیت جسمانی در زنان مبتلا و غیر مبتلا به میوم رحمی انجام شد. این پژوهش، یک مطالعه‌ی توصیفی - مقایسه‌ای می‌باشد که در دو بیمارستان الزهرا و طالقانی تبریز باهدف مقایسه فعالیت جسمانی در زنان مبتلا و غیر مبتلا به لیومیوم رحمی انجام شد. انتخاب آزمودنی‌ها به روش تصادفی ساده بوده و در آن زنان مراجعه‌کننده به بخش‌های سونوگرافی دو مرکز آموزشی درمانی الزهرا و طالقانی که بر اساس یافته‌های سونوگرافی برای اولین بار تشخیص میوم رحمی در آن‌ها داده شده بود، در گروه مبتلا و از همین مراکز زنانی که بنا به علل دیگری جهت سونوگرافی به بخش سونوگرافی مراکز مذکور مراجعه می‌کردند و مبتلا به لیومیوم رحمی و بیماری زمینهای (فشارخون، دیابت، عدم مصرف داروهای هورمونی در بیماری‌های زنان از قبیل کیست تخمدان و...) نبودند و از نظر سن و پاریته با زنان مبتلا به لیومیوم رحمی همسان بودند به‌عنوان گروه عدم مبتلا انتخاب شدند. حجم نمونه با استفاده از مطالعه پاپلوت ۴۰۰ نفر محاسبه شد که ۲۰۰ نفر مربوط به گروه مبتلا و ۲۰۰ نفر مربوط به گروه عدم مبتلا بودند. ابزار جمع‌آوری داده‌ها پرسشنامه‌ی محقق ساخته بود که با بررسی و مطالعه پرسشنامه‌های استاندارد سلامت عمومی^۳، سبک زندگی^۴ و پرسشنامه بین‌المللی فعالیت فیزیکی^۵، ابزاری مطابق با اهداف پژوهش تدوین شده و در مرحله بعدی جهت بررسی روایی محتوا، ابزار به ۱۰ نفر از اعضای هیئت‌علمی دانشگاه علوم پزشکی تبریز داده شده و نظرات اساتید، در پرسشنامه اعمال شد. جهت سنجش پایایی پرسشنامه از آزمون آلفای کورنباخ استفاده گردید که با ضریب بیش از ۸۲ درصد پایایی ابزار تأیید شد. پرسشنامه شامل برخی مشخصات فردی اجتماعی و ۱۰ سؤال مربوط به میزان فعالیت‌های جسمانی از جمله، فعالیت‌های منزل به‌تنهایی، شنا، پیاده‌روی، انجام دو درجا و یوگا بودند و سؤالات با مقیاس ۵ درجه‌ای لیکرت با پاسخ‌های همیشه، تقریباً همیشه، اغلب اوقات، گاهی و هیچ‌وقت نمره دهی شدند. داده‌ها از طریق روش‌های آماری توصیفی (توزیع فراوانی، میانگین، انحراف معیار) و آمار استنباطی آزمونی برای نمونه‌های مستقل و آزمون مجذور کایت توسط نرم‌افزار SPSS Ver.13 مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. در این مطالعه مقدار P کمتر از ۰/۰۵ از لحاظ آماری معنی‌دار تلقی گردید.

آهن و مشکلات روحی می‌شود. علامت دیگر لیومیوم فشار لگنی ناشی از افزایش اندازه رحم یا فشار برخی از انواع میوم بر اعضای مجاور مانند کولون و مثانه می‌باشد که منجر به یبوست می‌شود (۳-۵). درحال حاضر درمان لیومیوم به ۲ صورت دارویی و جراحی صورت می‌گیرد و درمان جراحی نیز به ۲ صورت هیستریکتومی و میومکتومی می‌باشد؛ اما متأسفانه روش‌های دارویی موجود، موقتی بوده و باعث عود مکرر میوم می‌شود (۳). تنها راه قطعی برای خلاصی از عوارض نامبرده هیستریکتومی می‌باشد و لیومیوم یکی از شایع‌ترین علل هیستریکتومی در آمریکا و ایران می‌باشد (۶-۸). عوامل خطر احتمالی لیومیوم شامل: نژاد سیاه، اندکس توده بدنی (BMI) بالا، منارک در سن پایین، سن بالای ۴۰ سال، نولی پار بودن، هورمون درمانی بعد از یائسگی، مصرف تاموکسیفن و مصرف الکل بوده و از عواملی که احتمال ابتلا به لیومیوم را کاهش می‌دهند می‌توان به چندزا بودن، دوران بعد از منوپوز، مصرف سیگار، مصرف DMPA اشاره کرد (۹، ۱۰). امروزه اثبات شده است که سلامت فرد نه تنها به ژنتیک، شرایط محیطی، فرهنگی، اقتصادی و قابل‌دسترس بودن اطلاعات و مراقبت‌های بهداشتی مربوط بوده، بلکه با عواملی همچون عادات فردی و سبک زندگی ارتباط قوی دارد (۱۱). محققین بر این باورند که ۷۰ درصد بیماری‌ها به‌گونه‌ای با سبک زندگی فرد در ارتباط می‌باشد. سازمان جهانی بهداشت (WHO) سبک زندگی را بر اساس الگوهای مشخص و قابل‌تعریف رفتار می‌داند، که از تعامل بین ویژگی‌های شخصی، روابط اجتماعی، شرایط محیطی و موقعیت اجتماعی اقتصادی حاصل می‌شود (۱۲، ۱۳). سازمان بهداشت جهانی در گزارش مربوط به سال ۲۰۰۲ به این نکته اشاره دارد که تغییرات مشخص در عادات غذایی، کاهش فعالیت بدنی و مصرف دخانیات در ایجاد اکثر بیماری‌های مزمن در کشورهای درحال توسعه مؤثر بوده است (۱۴، ۱۵). در تحقیقی تحت عنوان «ارتباط فعالیت فیزیکی با رشد میوم رحمی» که توسط بارید^۱ و همکارانش در سال ۲۰۰۶ انجام گرفت ارتباط معنی‌داری بین فعالیت جسمانی و ورزش با کاهش خطر ابتلا به میوم رحمی یافت شد (۱۶). همچنین در یک مطالعه دیگر تحت عنوان «تأثیر سایز بدنی و تقسیم چربی بدن و خطر ابتلا به میوم رحمی» توسط وایز^۲ و همکاران در سال ۲۰۰۵ انجام گرفت بین افزایش وزن و چربی اضافی در بدن و ابتلا به میوم رحمی ارتباط معنی‌داری یافت شد که علت آن می‌تواند به کاهش فعالیت جسمانی مربوط باشد (۱۷). از آنجایی که یکی از روش‌های جمع‌آوری اطلاعات در مورد سلامت عمومی یک جامعه، کسب اطلاعاتی در مورد عوامل خطر اصلی بیماری‌ها بوده و یکی از

³ General Health Questionnaire (GHQ28)

⁴ Lifestyle Questionnaire

⁵ International physical activity questionnaire

¹ Barid

² Wise

یافته‌ها

نیمی از افراد هر دو گروه در فاصله سنی ۵۰-۴۱ سال قرار داشتند. نسبت بی‌سوادی در مبتلایان بیش از افراد سالم بود و از نظر وضعیت تأهل و محل سکونت تفاوت معنی‌داری در دو گروه وجود نداشت در حالی که مبتلایان به لیومیوم از سطح درآمد پایین‌تری به‌طور معنی‌دار برخوردار بودند (جدول ۱).

جدول (۱): مقایسه برخی مشخصات فردی اجتماعی در دو گروه مورد مطالعه

مقدار P	گروه غیر مبتلا N=۲۰۰	گروه مبتلا N=۲۰۰	مشخصات فردی اجتماعی
p=۰/۵۱۹	۳۹/۹±۷/۶	۴۰/۴ ± ۷/۳	سن
p=۰/۰۵۳	۴۱ (۴۱/۴)	۵۸ (۵۸/۶)	بی‌سواد
	۴۴ (۴۸/۴)	۴۷ (۵۱/۶)	ابتدایی
	۲۹ (۵۳/۷)	۲۵ (۴۶/۳)	راهنمایی
	۵۰ (۴۹)	۵۲ (۵۱)	دبیرستان
p=۰/۹۰۴	۳۶ (۶۶/۷)	۱۸ (۳۳/۳)	دانشگاهی
	۱۷۷ (۴۹/۹)	۱۷۸ (۵۰/۱)	متأهل
	۱۶ (۵۳/۳)	۱۴ (۴۶/۷)	مجرد
p=۰/۰۶۵	۷ (۴۶/۷)	۸ (۵۳/۳)	متارکه و بیوه
	۱۷۲ (۵۲/۱)	۱۵۸ (۴۷/۹)	شهر
p=۰/۰۲	۲۸ (۴۰)	۴۲ (۶۰)	روستا
	۹۸ (۴۹)	۱۱۹ (۵۹/۵)	خرج بیشتر از دخل
	۶۷ (۳۳/۵)	۶۳ (۳۱/۵)	خرج برابر دخل
	۳۵ (۱۷/۵)	۱۸ (۹)	خرج کمتر از دخل

در تاریخچه بارداری بین دو گروه از نظر تعداد بارداری و زایمان و روش پیشگیری از بارداری و نمایه توده بدن تفاوت معنی‌داری یافت نشد (جدول ۲).

جدول (۲): مقایسه تاریخچه مامایی، روش تنظیم خانواده و BMI در دو گروه مورد مطالعه

مقدار P	گروه غیر مبتلا N=۲۰۰	گروه مبتلا N=۲۰۰	تاریخچه باروری
P=۰/۵۲	۳۴ (۱۷)	۳۶ (۱۸)	۰
	۲۷ (۱۳/۵)	۲۲ (۱۱)	۱
	۱۳۹ (۶۹/۵)	۱۴۲ (۷۱)	۲ و بیشتر
	۲/۳±۱/۴	۲/۴ ± ۱/۵	انحراف معیار ± میانگین (تعداد)
P=۰/۹۱	۳۷ (۱۸/۵)	۴۳ (۲۱/۵)	۰
	۳۶ (۱۸)	۳۴ (۱۷)	۱
	۱۲۷ (۶۳/۵)	۱۲۳ (۶۱/۵)	۲ و بیشتر
	۲/۰۶±۱/۴۲	۲/۰۷ ± ۱/۴۹	انحراف معیار ± میانگین (تعداد)
P=۰/۵۱	۳ (۷/۵)	۱ (۲/۵)	کمتر از ۱۸،۵
	۴۴ (۴۸/۹)	۴۶ (۵۱/۱)	۱۸،۵-۲۴
	۸۱ (۴۶/۶)	۹۳ (۵۳/۴)	۲۵-۳۰
	۷۲ (۵۴/۵)	۶۰ (۴۵/۵)	بیش از ۳۰
	۲۷/۹±۴/۱	۲۸±۳/۸	انحراف معیار ± میانگین
p=۰/۴	۱۶ (۴۲/۱)	۲۲ (۵۷/۹)	قرص
	۳۰ (۵۳/۶)	۲۶ (۴۶/۴)	کاندوم
	۴ (۴۴/۴)	۵ (۵۵/۶)	آمپول تزریقی
	۲۵ (۵۹/۵)	۱۷ (۴۰/۵)	IUD
	۳۴ (۵۷/۶)	۲۵ (۴۲/۴)	جلوگیری منقطع و روش ریتم
	۲۶ (۳۹/۴)	۴۰ (۶۰/۶)	بستن لوله در زن
	۱۱ (۵۲/۴)	۱۰ (۴۷/۶)	بستن لوله در مرد
	۵۴ (۴۹/۵)	۵۵ (۵۰/۵)	هیچ روش

زنان مبتلا به طور دائم فعالیت جسمانی داشته و در گروه غیرمبتلا ۸۵ درصد زنان فعالیت جسمانی را به طور همیشگی ذکر کردند. (جدول ۳).

مقایسه میانگین امتیاز مربوط به میزان فعالیت جسمانی در دو گروه مبتلا و غیرمبتلا نشان داد که تفاوت آماری معنی داری در بین دو گروه وجود داشت ($p=0/04$) به طوری که ۱۴/۳ درصد

جدول (۳): بررسی و مقایسه ورزش و فعالیت فیزیکی در زنان مبتلا و غیر مبتلا به لیومیوم رحمی

نتایج آزمون	گروه		گویه
	زنان غیر مبتلا (N=۲۰۰) تعداد (درصد)	زنان مبتلا (N=۲۰۰) تعداد (درصد)	
p=0/04	۶ (۳)	۱ (۰/۵)	همیشه
	۱۰ (۵)	۹ (۴/۵)	تقریباً همیشه
	۳۶ (۱۸)	۲۴ (۱۲)	اغلب اوقات
	۱۰۲ (۵۱)	۹۶ (۴۸)	گاهی
	۴۶ (۲۳)	۷۰ (۳۵)	هیچ وقت
	۱۲/۰۹±۳/۵۹	۱۱/۱۶±۳/۰۶	امتیاز

بحث و نتیجه گیری

تغییرات وزن باشد. با توجه نتایج این مطالعه و انجام مطالعات مشابهی با حجم نمونه بالاتر در آینده، امیدواریم نظر مسئولین محترم بهداشتی به اهمیت فعالیت فیزیکی در جامعه و خصوصاً در بین مادران عزیز جلب شده و در کنار ایجاد تسهیلات مناسب برای ارتقاء سلامتی مادران عزیز جامعه به ورزش و فعالیت فیزیکی بیشتر توجه شود. از محدودیت‌های مطالعه حاضر می‌توان به عدم امکان کنترل برخی از عوامل مخدوش کننده از جمله ازدحام بخش‌های سونوگرافی و احتمال عدم پاسخگویی دقیق زنان به همه سؤالات اشاره کرد. با توجه به نتایج به دست آمده از این مطالعه پیشنهاد می‌شود پژوهشی تحت عنوان تأثیر انواع ورزش‌های هوازی و بی‌هوازی در پیشگیری از ابتلا به میوم رحمی انجام گیرد.

تقدیر و تشکر

از همکاری مسئولین دانشکده پرستاری و مامایی تبریز، بیمارستان الزهرا تبریز و کلیه زنانی که در انجام این مطالعه ما را همکاری نموده‌اند تشکر و قدردانی می‌شود.

یافته‌های مطالعه حاضر حاکی از فعالیت جسمانی بیشتر در افراد سالم نسبت به افراد مبتلا به میوم بود. مطالعه بارید و همکاران تحت عنوان «ارتباط فعالیت جسمانی با رشد میوم رحمی» نشان داد که زنانی که فعالیت جسمانی بیشتری داشتند، رشد میوم در آن‌ها کمتر بود. که با یافته‌های مطالعه ما همخوانی داشت (۱۶). مطالعه دیگری که توسط شیکورا و همکاران انجام شد نشان داد که در افراد چاق و آن‌هایی که فعالیت جسمانی کمتری داشتند خطر ابتلا به میوم بیشتر بود که البته در مطالعه ما ارتباط معنی دار میان BMI و ابتلا به میوم رحمی مشاهده نشد (۱۸). همچنین در مطالعه‌ی وایز و همکاران تحت عنوان «تأثیر سایز بدنی و تقسیم چربی بدن و خطر ابتلا به میوم رحمی» بین افزایش وزن و چربی اضافی در بدن و ابتلا به میوم رحمی ارتباط معنی داری یافت شد (۱۷) که با مطالعه ما همخوانی نداشت. علت این مسئله می‌تواند مربوط به حجم نمونه (در این مطالعه حجم نمونه بیشتر از ۲۰۰۰ نفر بود) و فاکتورهای مختلف مؤثر بر وزن بدن باشد چراکه فعالیت فیزیکی می‌تواند یکی از علل مربوط به

References:

- Garekhane P, Sadatian A. Gynecologic Disease CMMD. Noure Danesh & Shahr Ashub; 2000.
- Okolo S. Incidence, aetiology and epidemiology of uterine fibroids. Best Pract Res Clin Obstet Gynaecol 2008;22(4):571-88.
- Anderiadunay fB, Rayan K, Brokovits R. Genecologic and Health Deseacei n women Kistner. Translated by Dr.Gazejahane B, 5th Ed. Golban; 1999.
- Gupta S, Jose J, Manyonda I. Clinical presentation of fibroids. Best Pract Res Clin Obstet Gynaecol 2008;22(4):615-26.

5. Stott PC. The outcome of menorrhagia: a retrospective case control study. *J R Coll Gen Pract* 1983;33(256):715-20.
6. Sankaran S, Manyonda I. Medical management of fibroids. *Best Pract Res Clin Obstet Gynaecol* 2008;22(4):655-76.
7. Farquhar CM, Steiner CA. Hysterectomy rates in the United States 1990-1997. *Obstet Gynecol* 2002;99(2):229-34.
8. Bigdeli M. The survey of causes of hesterectomy in women surjery ward of Valeasr Hospital of university Medical of science Tehran. Tehran: Tehran University of Medical Sciences; 1997.P.3.
9. Flake GP, Andersen J, Dixon D. Etiology and pathogenesis of uterine leiomyomas: a review. *Environ Health Perspect* 2003;111(8):1037-54.
10. Wise LA, Palmer JR, Harlow BL, Spiegelman D, Stewart EA, Adams-Campbell LL, et al. Reproductive factors, hormonal contraception, and risk of uterine leiomyomata in African-American women: a prospective study. *Am J Epidemiol* 2004;159(2):113-23.
11. Anderson D, Posner N. Relationship between psychosocial factors and health behaviours for women experiencing menopause. *Int J Nurs Pract* 2002;8(5):265-73.
12. Tirodimos I, Georgouvia I, Savvala T-N, Karanika E, Noukari D. Healthy lifestyle habits among Greek university students: differences by sex and faculty of study. *East Mediterr Health J* 2009;15(3):722-8.
13. Hamdizeydi A, Heydarnea A, Hajezade A. The survey of life style in heart deseacs patients. *Shahed university publitions* 2004(13);61;50-4.
14. Hosainnegad A, Soltani A, Adebil A, Hamedil Z. The relationship between life style and boone marrow in men. *Tabeshsharg* 2002;5(1).
15. Behdane F, Sargolzaie M, Gorbane A. The relationship between life style and depreition and anzgity in Sabzevar university students. *J Sabzevar Univ Med Sci Asrar* 1999;7(28);2.
16. Baird DD, Dunson DB, Hill MC, Cousins D, Schectman JM. Association of physical activity with development of uterine leiomyoma. *Am J Epidemiol* 2007;165(2):157-63.
17. Wise LA, Palmer JR, Spiegelman D, Harlow BL, Stewart EA, Adams-Campbell LL, et al. Influence of body size and body fat distribution on risk of uterine leiomyomata in U.S. black women. *Epidemiology* 2005;16(3):346-54.
18. 1. Shikora SA, Niloff JM, Bistran BR, Forse RA, Blackburn GL. Relationship between obesity and uterine leiomyomata. *Nutrition* 1991;7(4):251-5.
19. Wyshak G, Frisch RE, Albright NL, Albright TE, Schiff I. Lower prevalence of benign diseases of the breast and benign tumours of the reproductive system among former college athletes compared to non-athletes. *Br J Cancer* 1986;54(5):841-5.

COMPARISON OF PHYSICAL ACTIVITY IN WOMEN WITH AND WITHOUT UTERINE LEIOMYOMA

Bani S¹, Hasanpoor Sh^{2*}, jalalichaychi S³, Ebrahimi H⁴, EbrahimiMamaghani M⁵

Received: 1Mar, 2014; Accepted: 1May, 2014

Abstract

Background & Aims: Uterine leiomyoma is one of the most common benign tumors of the uterus that causes so many problems for women such as uterine bleeding. Medical treatment of this disease is temporary so women may compel to hysterectomy that is definitive treatment of leiomyoma. Nowadays researches show that most of the disease can be prevented by changing the life style. Since researches emphasis the role of exercise in prevention of disease, so the present study was done with the aim of comparison of physical activity in women with and without uterine leiomyoma in Tabriz 2010.

Materials & Methods: In this descriptive –comparative study, by doing pilot study, the number of sampling estimated to be 400 people. With convenience sampling, we selected 200 leiomyomato women and 200 women without leiomyoma that were matched with cases in age and parity as a control group, and they were given to complete a questionnaire contain demographic information and physical activities. The data were analyzed by using SPSS 13.

Results: Study of physical activity (doing house chore alone, swimming, walking, running and yoga) in two groups represented significant relationship between physical activity and exercise, and uterine leiomyoma. So that 85% of women without uterine leiomyoma have always physical activity while 14.3% women with leiomyoma have done always a physical activity.

Conclusion: Finding of this research related to physical activity and uterine leiomyoma, showed the necessity of encouraging women in doing exercise to prevent of leiomyoma.

Key words: Uterine leiomyoma, Physical activity

Address: nursing &midwifery faculty, Tabriz University of medical sciences.

Tel: (+98) 4114797713, Fax:4114796969

Email: shirinhasanpoor@ yahoo.com

¹MSC in midwifery, instructor of Tabriz nursing & midwifery faculty, Tabriz University of medical sciences.

²MSC in midwifery, instructor of Tabriz nursing &midwifery faculty, Tabriz University of medical sciences.

(Corresponding Author)

³MSC in midwifery, Tabriz University of medical science,Internationalaras branch.

⁴PhD in nursing , Department of nursing and midwifery Tabriz University.

⁵PhD of nutrition science, Medical science university of Tabriz.